

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 3/03-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. januára 2003 predbežne prerokoval sťažnosť J. K. a H. K., obaja bytom K., zastúpených advokátom JUDr. J. M., Advokátska kancelária, V. Š., pre namietané porušenie ich vlastníckeho práva rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 6 C 99/95-8 z 26. septembra 1996, doplňujúcim rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 6 C 99/95-181 z 12. septembra 2000 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 111/02 z 15. apríla 2002 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. a H. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2002 doručená sťažnosť J. K. a H. K., obaja bytom K. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. J. M., Advokátska kancelária, V. Š.

Sťažovatelia prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu namietali porušenie svojho vlastníckeho práva rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 6 C 99/95-8 z 26. septembra 1996, doplňujúcim rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 6 C 99/95-181 z 12. septembra 2000 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 111/02 z 15. apríla 2002 z dôvodu, že Okresný súd Vranov nad Topľou rozsudkami z 26. septembra 1996 a z 12. septembra 2000 zamietol žalobu sťažovateľov, ktorou sa voči žalovanému (Ministerstvu financií Slovenskej republiky, zastúpenému Okresným úradom vo V. n. T.) domáhali na základe ustanovenia § 6 ods. 1 písm. g) zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách v znení neskorších predpisov zaplataenia rozdielu kúpnej ceny (ktorá im nebola vyplatená) za nehnuteľnosti, ktoré predali kúpnu zmluvou z 15. mája 1961, a kúpnej ceny vyplatenej za tie isté nehnuteľnosti na základe zmluvy z 22. februára 1965, ktorú boli neskôr nútení uzavrieť (v tiesni za nápadne nevýhodných podmienok). Sťažovatelia sa uvedenou žalobou domáhali taktiež náhrady za inú nehnuteľnosť (pozemok), ktorá im mala byť odňatá bez náhrady. Krajský súd v Prešove následne rozsudkom sp. zn. 4 Co 111/02 z 15. apríla 2002 zamietol odvolanie sťažovateľov v uvedenej právnej veci a potvrdil napadnuté rozsudky Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 6 C 99/95-8 z 26. septembra 1996 a č. k. 6 C 99/95-181 z 12. septembra 2000.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovatelia prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu žiadali: „aby Ústavný súd SR preskúmal obidva rozsudky t. j. rozsudok Okresného súdu vo Vranove č. k. 6 C 99/95 zo dňa 26. 9. 1996 a zo dňa 12. 9. 2000 a Krajského súdu v Prešove č. 4 Co 111/02 zo dňa 15. 4. 2002 a vyslovil, že všetkými tromi rozsudkami vlastnícke práva navrhovateľov J. K. a H. K. bolo porušené.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľov.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde možno sťažnosť podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu (do základných práv alebo slobôd sťažovateľa). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažovatelia v konaní pred ústavným súdom namietali, že k zásahu do ich práv malo dôjsť rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 6 C 99/95-8 z 26. septembra 1996, doplnujúcim rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 6 C 99/95-181 z 12. septembra 2000 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 111/02 z 15. apríla 2002.

Z kópií sťažovateľmi napadnutých rozhodnutí s vyznačením doby nadobudnutia ich právoplatnosti, ktoré si ústavný súd 20. novembra 2002 vyžiadal od Okresného súdu Vranov

nad Topľou, vyplýva, že rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 6 C 99/95-8 z 26. septembra 1996 v spojení s doplňujúcim rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 6 C 99/95-181 z 12. septembra 2000, v spojení s doplňujúcim rozsudkom Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 6 C 99/95-194 z 28. septembra 2001 (ktorý sťažovatelia sťažnosťou nenapadli), v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 4 Co 111/02 z 15. apríla 2002 nadobudol právoplatnosť a stal sa vykonateľným 31. mája 2002.

Sťažovatelia sa však ústavnej ochrany svojich práv podľa čl. 127 ústavy domáhali až 8. októbra 2002, keď bola ich sťažnosť doručená ústavnému súdu.

Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 55/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v zákonom stanovenej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu do základných práv alebo slobôd sťažovateľa.

V čase, keď sa sťažovatelia domáhali ochrany svojich práv na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy, preto už uplynula lehota stanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom. Vzhľadom na túto skutočnosť dospel ústavný súd k záveru, že sťažnosť sťažovateľov bola podaná oneskorene, a rozhodol o jej odmietnutí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. januára 2003

